

gång lämnade detta livet, så fick jag inte tilläsa mig
i hennes grav. Det hade sagt, att om man gjorde det,
skulle sjukdomen komma tillbaka. Och då fanns
det ingen, som kunde bota det sjuket. Min mor nämnde
att aldrig, sedan jag blev fullvuxen, men jag hade
lagt det på minnet. När hon för 10 år sedan, lämnade
oss för alltid, gick jag inte bort till gravsten.
Men utmanar inte gärna vad! I prästverken av de
förjändes skara stod jag och grät. Sorgen var så
tung, så tung, och man trodde att det var omöjligt
att leva vidare. Omärkligt har jag kommit in
på mina högt personliga problem - det var inte
meningen!

I fortsättningen står jag gärna till tjänst
med, att i den mån jag kan, besvara frågor,
som rör allmoget, dess liv och vanor.

Högaktningfullt

Sigrit Lindvall

Sida 109
11.4.21